

Nr 2.

Ankom till riksdagens kansli den 1 februari 1935 kl. 2 e. m.

Utlåtande i anledning av väckt motion om viss ändring i lagen om offentlig arbetsförmedling.

I en inom andra kammaren väckt, till lagutskott hänvisad motion, nr 71, vilken behandlats av andra lagutskottet, har herr *Spångberg m. fl.* hemställt, att riksdagen måtte besluta, att tredje och fjärde styckena i 8 § lagen om offentlig arbetsförmedling skola utgå.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för nämnda hemställan, får utskottet hänvisa till motionen.

8 § lagen den 15 juni 1934 om offentlig arbetsförmedling har följande lydelse:

Arbetsförmedlingsanstalts verksamhet avser förmedling av alla slag av arbete. Förmedlingen sker kostnadsfritt; dock att, om anstalt efter anmodan genom annonsering eller annorledes vidtagit särskild åtgärd, kostnaden här för må uttagas av den, som begärt åtgärdens vidtagande.

Vid arbetsförmedling skall tillses, att arbetsgivaren erhåller bästa möjliga arbetskraft och arbetaren det arbete, för vilket han bäst lämpar sig. Beträffande arbetsförmedlings befattning med förmedling av arbete vid arbetsföretag till motverkande av arbetslöshet gäller vad därom må vara särskilt stadgat.

Verksamheten vid arbetsförmedlingsanstalt skall fortgå oberoende av konflikt mellan arbetsgivare och arbetare; dock må anstalten, i den mån den därom äger kännedom, lämna upplysning, huruvida arbetskonflikt råder å arbetsplats, dit arbetsanvisning sker.

Därest arbetare vägrat att antaga erbjudet arbete, skall arbetsförmedlingsanstalten omedelbart anmäla sådant förhållande till vederbörande kommunala understödsorgan samt, om arbetaren är medlem av erkänd arbetslöshetskassa, till styrelsen för dylik kassa ävensom till tillsynsmyndigheten över de erkända arbetslöshetskassorna.

I förordningen den 15 juni 1934 om erkända arbetslöshetskassor stadgas i 15 §, bland annat, att till den, som avvisat erbjudet lämpligt arbete, understöd icke må utgivas för de fyra närmast följande veckorna efter det sådant förhållande inträffat. Vidare angivas de förutsättningar, under vilka erbjudet arbete skall anses såsom lämpligt.

1932 års utredning, som verkställdes av särskilt tillkallade sakkunniga och som innefattade en överarbetning av 1926 års arbetslöshetssakkunnigas betänkande och förslag angående arbetslöshetsförsäkring, arbetsförmedling och reservarbeten (statens offentliga utredningar 1928:9), upptog i 7 § av ut-

kast till lag om offentlig arbetsförmedling ett tredje stycke med samma ordalydelse som tredje stycket i gällande lags 8 § samt därjämte ett fjärde stycke, vars innehåll i sak överensstämde med fjärde stycket i 8 § gällande lag.

I sina motiv anförde de sakkunniga bland annat:

I de sakkunnigas förslag till förordning om erkända arbetslöshetskassor har ju noga reglerats påföljden av att arbetare vägrar att antaga genom organ för arbetsförmedlingen erbjudet arbete, som prövas vara lämpligt. För att dylik prövning alltid skall komma till stånd och eventuellt stadgade påföljder kunna inträda, har det nu ansetts böra åläggas arbetsförmedlingsanstalt att omedelbart göra anmälan om arbetsvägran till styrelsen för den erkända arbetslöshetskassa, varav den platssökande arbetaren må vara medlem. I samband därmed har även föreslagits, att motsvarande anmälan skall göras till vederbörande kommunala understödsorgan. — Även hos tillsynsmyndigheten lärers i dylika fall anmälan böra göras, detta särskilt med hänsyn till den nämnda myndighet tillkommande kontrollen vid fall av arbetsvägran under hänvisning till arbetskonflikt.

De bestämmelser, varom nu är fråga, upptogos uti ett i propositionen nr 213 till 1933 års riksdag framlagt förslag till lag om offentlig arbetsförmedling såsom tredje och fjärde styckena i 8 §. Ordalydelsen var densamma som dessa stycken hava i gällande lag.

Särskilda utskottet hemställde i utlåtande nr 21, att riksdagen måtte bifalla det i propositionen nr 213 framlagda lagförslaget.

Riksdagen avslog emellertid lagförslaget.

Vid 1934 års riksdag framlades i proposition nr 40 förslag till lag om offentlig arbetsförmedling, däri 8 § hade samma lydelse, som återfinnes i gällande lag.

I en motion, II: 538, gjorde herr Spångberg m. fl. samma hemställan, som nu göres i den föreliggande motionen II: 71.

Andra lagutskottet förklarade i utlåtande nr 39, att det i fråga om den föreslagna lagstiftningens detaljer i huvudsak godkände Kungl. Maj:ts förslag. 8 § godkändes utan ändring och i enlighet därmed avstyrktes den i motionen II: 538 gjorda hemställan.

Utskottet anförde i fråga om paragrafens tredje och fjärde stycken:

Då arbetsförmedlingens verksamhet icke består i att anställa arbetssökande utan endast i att anvisa vederbörande tillgängligt arbete, är det nödvändigt, att förmedlingen bibehålles neutral i förhållande till stridande parter å arbetsmarknaden. Bestämmelserna i tredje stycket giva enligt utskottets uppfattning uttryck åt denna princip. Den i fjärde stycket föreskrivna uppgiftsskyldigheten lärers få anses erforderlig ur kontrollsynpunkt.

Riksdagen antog för sin del av utskottet framlagt lagförslag, vilket sedermera upphöjdes till lag.

Motionärerna hava enligt utskottets åsikt icke förebragt något skäl, som bör föranleda riksdagen att i det hänseende, varom i motionen är fråga, göra ändring i den förra året antagna lagen om offentlig arbetsförmedling.

Utskottet.

Utskottet får fördenskull hemställa,

att förevarande motion, II: 71, icke måtte föranleda till någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 30 januari 1935.

På andra lagutskottets vägnar:

K. G. WESTMAN.

Vid ärendets behandling hava närvarit:

från första kammaren: herrar *K. G. Westman, Bagge, Hagman, Gustaf Tamm, P. Sandström, Norman, Knut Petersson* och *Forslund*;

från andra kammaren: herrar *Österström**, *Magnusson* i Kalmar*, *Linnér**, *Petersson* i Lerbäcksbyn, *Olovson* i Västerås* och *Hansson* i Trollhättan, fru *Nordgren* samt herr *Johansson* i Tväråselet.

*Ej närvarande vid utlåtandets justering.